

Ἡ Προβατίνα πήρε τὰ λεφτά, καί τὰ ἔκρυψε σ' ἕνα κοντί: ὕστερα εἶπε, "Ποτέ δέ βάζω τὰ πράγματα στά χέρια τῶν ἀνθρώπων - ἔτσι δέ γίνεται τίποτα - πρέπει νά τό πάρεις μόνη σου." Καί λέγοντας αὐτά, πήγε στήν ἄλλη μεριά τοῦ μαγαζιοῦ,⁴ κι ἔστησε ὄρθιο τ' αὐγό πάνω σ' ἕνα ράφι.

"Ἀναρωτιέμαι γιατί ἔτσι δέ γίνεται τίποτα!" σκεφτότανε ἡ Ἀλίκη, ὅσο περπατοῦσε ψηλαφώντας τὰ τραπέζια καί τίς καρέκλες, γιατί τό μαγαζί ἦτανε πολύ σκοτεινό πρὸς σ' ἐκεῖνη τή μέσα μεριά. "Τό αὐγό μοιάζει ν' ἀπομακρύνεται ὅσο περπατᾶω πρὸς τήν πλευρά του. Τί εἶναι αὐτό, καρέκλα εἶναι; Μπά, ἔχει κλαδιά, τί βλέπω! Τί παράξενο νά θρῖσκω δέντρα φυτρωμένα ἐδῶ μέσα! Καί νά κι ἕνα ρυάκι! Ἔ, λοιπόν, δέν ἔχω ξαναδεῖ πιό τρελό μαγαζί."⁵

Κι ἔτσι συνέχισε, κι ὄλο μπερδεύοντανε σέ κάθε βῆμα της, κι ὄλα γινόντουσαν δέντρα μόλις τὰ ἔφτανε, καί ἦταν πιά σχεδόν βέβαιη πὼς τ' αὐγό θά ἔκανε τό ἴδιω.

4. Ἡ κίνηση τῆς Προβατίνας πρὸς τήν ἄλλη ἄκρη τοῦ μαγαζιοῦ σημειώνεται στή σκακιέρα μέ τήν κίνηση τῆς Λευκῆς Βασίλισσας, πού φτάνει στό ζ8.

5. Τά σημάδια δείχνουν πὼς ἡ Ἀλίκη ἔχει μόλις περάσει τό ρυάκι φτάνοντας στό δ6. Εἶναι τώρα στό τετράγωνο δεξιὰ ἀπ' τό Λευκό Βασιλιά, ἀλλά δέν πρόκειται νά τόν συναντήσει παρά μόνο μετά τό ἐπεισόδιο μέ τόν Χάμπτυ Ντάμπτυ, στό ἐπόμενο κεφάλαιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ

Πρόσωπο αὐτοπροσώπου

ΟΜΩΣ, τ' αὐγό μεγάλωνε μονάχα, καί μεγάλωνε, καί γινότανε σιγά-σιγά σάν ἀνθρώπος: ὅταν ἡ Ἀλίκη πλησίασε ἀρκετά κοντά, εἶδε πὼς εἶχε μάτια καί μύτη καί στόμα· κι ὅταν ἔφτασε δίπλα του, εἶδε πὼς ἦτανε ὁ ΧΑΜΠΤΥ ΝΤΑΜΠΤΥ *αὐτοπροσώπως*. "Δέ μπορεῖ νά εἶναι κανένας ἄλλος!" σκέφτηκε. "Εἶμαι τόσο βέβαιη γι' αὐτό, λές καί τ' ὄνομα του εἶναι γραμμένο σ' ὄλο του τό πρόσωπο!"

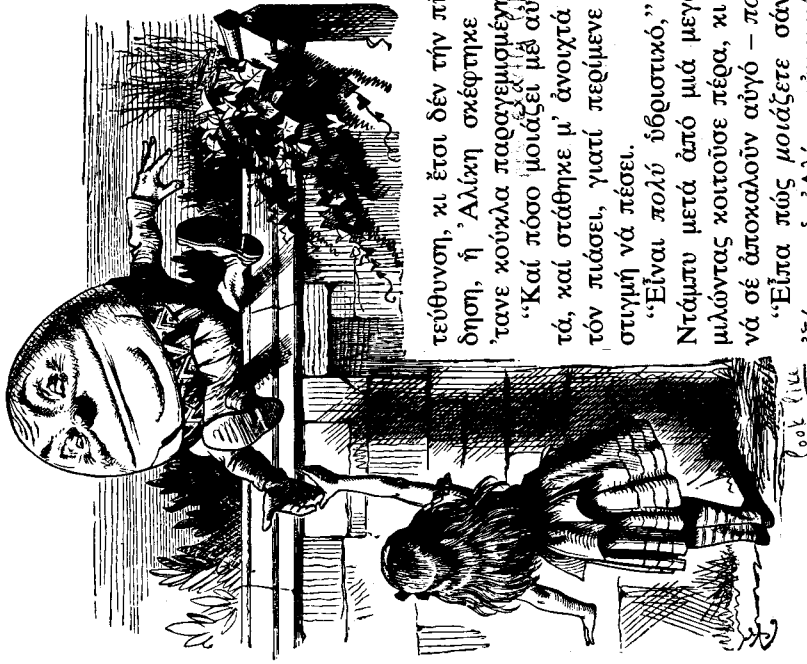
Πρόσωπο ἀπὸ Μουρτζέ

Ζεφίρο

Θά μπορούσε νά ἔτανε γραμμένο ἑκατό φορές, εὐκόλα, πάνω σ' ἐκεῖνο τό τεράστιο πρόσωπο.

Ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ ἦτανε καθισμένος σταυροπόδι, στήν κορυφή μιᾶς ψηλῆς μάντρας - τόσο λεπτής πού ἡ Ἀλίκη πολύ ἀναρωτιότανε πὼς μπορούσε νά κρατάει τήν ισορροπία του - κι, ὅπως τὰ μάτια του ἦτανε καρφωμένα πρὸς τήν ἀντίθετη κα-

Καρφωμένο παιχνίδι πορραῖος

τεύθυνση, κι έτσι δέν τήν πήρε καθόλου εΐ-
δηση, ή 'Αλίκη σκέφτηκε πώς μπορεΐ νά
'τανε κούκλα παραγεμισμένη μέ πανιά.
"Καί πόσο μοιάζει μέ αϊγό!" εΐπε δυνα-
τά, καί στάθηκε μ' άνοιχτά τά χέρια μήπως
τόν πιάσει, γιατί περιέμενε από στιγμή σέ
στιγμή νά πέσει.

"Εΐναι πολύ ύδριστικό," εΐπε ό Χάμπυ
Ντάμπυ μετά από μία μεγάλη σιωπή, καί
μλώντας κοιτούσε πέρα, κι όχι τήν 'Αλίκη,
νά σέ άποκαλοΐν αϊγό - πολύ!"

"Εΐπα πώς μοιάζετε σάν αϊγό, κύριε,"
εξήγησε ή 'Αλίκη ευγενικά. "Καί μερικά
αϊγά εΐναι πολύ όμορφα, ξέρετε," συμπλή-
ρωσε, ελπίζοντας νά γυρίσει τήν παρα-
τήρησή της σέ κάποιου είδους κοπλιμέντο.
"Μερικοί άνθρωποι," εΐπε ό Χάμπυ
Ντάμπυ, καί κοιτούσε όπως καί πρίν μα-
κριά, "δέν έχουνε περισσότερο μυαλό από
ένα μωρό!"

Η 'Αλίκη δέν ήξερε τί ν' άπαντήσει σ'
αυτό: δέν ήτανε καθόλου σά συζήτηση ό,τι
γινότανε, σκέφτηκε, άφου δέν έλεγε τίποτα

σ' εκείνην· μάλιστα, ή τελευταία κουδένα
του άπευθυνότανε σ' ένα δέντρο - έτσι ή
φιλή μας στάθηκε καί σιγοψιθύριζε τό
γνωστό ποιηματάκι:

Σέ μάντρα πάνω κάθισε ό Χάμπυ Ντάμπυ, λέει:
Μεγάλη τοΐμπα έφραγε ό Χάμπυ Ντάμπυ, κλαίει.

Τ' όλογα φέρνει ό Βασιλιάς, φωνάζει κάθε του άντρα,
τό Χάμπυ Ντάμπυ δέ μποροΐν νά δάλουνε πάνω
στη μάντρα.]

"Αυτός ό τελευταΐος στίχος εΐναι πολύ
μεγάλος, δέν πάει στό ποίημα," συμπλήρω-
σε, αρκετά δυνατά, ξεχνώντας πώς θά τ'
άκουγε ό Χάμπυ Ντάμπυ.

"Τί κάθεται καί μουρμουρίζεις μόνη
σου;" εΐπε ό Χάμπυ Ντάμπυ, κοιτώντας
πρός τό μέρος της για πρώτη φορά. "Πές
μου πώς σέ λένε καί τί δουλειά κάνεις."

"Μέ λένε 'Αλίκη, άλλά-"

"Πολύ άνόητο όνομα!" τή σταμάτησε
άνυπόμονα ό Χάμπυ Ντάμπυ. "Τί σημαΐ-
νει;"

"Πρέπει ένα όνομα νά σημαΐνει κάτι,"
ρώτησε μέ δισταγμό ή 'Αλίκη.

"Καί δέβαια πρέπει," εΐπε ό Χάμπυ
Ντάμπυ μ' ένα μικρό γελάκι: "τό δικό μου
όνομα, (σπή γλώσσα πού ξέρω,) σημαΐνει τό
σχήμα μου - λίγο στρουγγυλό σχήμα,
όμορφο σχήμα, καλό σχήμα. Μ' ένα όνομα
σάν τό δικό σου, μπορεΐς νά 'χεις όποιοδή-
ποτε σχήμα σχεδόν."

"Γιατί κάθεται εδώ πέρα δλομόναχος;"
εΐπε ή 'Αλίκη, έπειδή δέν ήθελε ν' άρχΐσει

λογομαχία.

“Γιατί, γιατί δέν είναι κανένας μαζί μου!” φώναξε ό Χάμπτυ Ντάμπτυ. “Πίστευες πώς δέν ήξερα τήν απάντηση; Ρώτησε με άλλο.”

“Δέ νομίζεις πώς θά ’σουν πιό ασφαλής έδω κάτω;” συνέχισε ή ’Αλίκη, χωρίς τήν παραμικρή ύποψία ότι τού ’δαξε κι άλλο αίνιγμα, αλλά μέ τήν πονόψυχη άνησυχία τής γιά τό παράξενο αυτό πλάσμα. “Τούτη ή μάντρα είναι τόσο πολύ στενή!”

“Τί καταπληκτικά εύκολα αίνιγματα πού ρωτάς!” γούλισε ό Χάμπτυ Ντάμπτυ. “Καί δέδασα δέν τό νομίζω! Γιατί, άν έπεφτα — πού δέν υπάρχει καμμιά πιθανότητα — αλλά άν έπεφτα—” Καί τότε έσφιξε τά χείλια, κι έμοιαζε τόσο επίσημος και μεγαλοπρεπής πού ή ’Αλίκη μέ δυσκολία κρατιότανε νά μή γελάσει. “Αν έπεφτα — συνέχισε, ό ρήγας μου υποσχέθηκε — Χά, μπορείς νά χλωμιάσεις, άν θέλεις! Δέν πιστευες πώς θά τό ’λεγα αυτό, έτσι δέν είναι; ’Ο ρήγας μου υποσχέθηκε — μου τό ’πε αυτός ό ’ιδιος — ότι — ότι —”

“Θά φέρει τ’ άλλογα, θά φωνάξει κάθε του άντρα,” έπτε ή ’Αλίκη διακόπτοντάς τον, μάλλον άπερίσκεπτά.

“Αυτό, αυτό είναι πολύ κακό!” φώναξε ό Χάμπτυ Ντάμπτυ μέ ξαφνική έξαψη. “Κρυφάκουγες πίσω απ’ τίσ πόρτες — και πίσω απ’ τά δέντρα — και μέσ στίς καπνοδόχους — άλλως δέ θά τό ’ξερες!”

“Δέν κρυφάκουγα!” έπτε ή ’Αλίκη πολύ εύγενικά. “Τό διάβασα σ’ ένα διδάλιο.”

“Α, καλά! ’Ας γράφουν πράγματα τέτοια στά διδλία,” έπτε πιό ήρεμα ό Χάμπτυ Ντάμπτυ. “Αυτό είναι πού λένε Ιστορία, αυτό είναι. Τώρα, κοίταξέ με καλά! Είμαι ένας πού έχει μιλήσει σέ Βασιλιά, έγώ πού βλέπεις: ίσως νά μίν ξαναδείς άλλον σάν και μένα: και, γιά νά σου δείξω πώς δέν είμαι άκατάδεχτος, σου δίνω τό χέρι μου. Μπορείς άν θέλεις νά μέ χαιρετήσεις!” Καί πλατύ χαμόγελο δπό τό ένα αυτό του στό άλλο σχηματίστηκε, κι έσκυψε μπροστά (και στό “ισάκ” ήτανε νά πέσει απ’ τή μάντρα έτσι πού ’σκυψε) κι έδωσε στήν ’Αλίκη τό χέρι. Έκείνη τόν κοιτούσε λίγο άνησυχα καθώς τού τό ’σφιγγε. “Αν χαμογελούσε παραπάνω ίσως οι άκρες τών χειλιών του νά συναντιόντουσαν από πίσω,” σκέφτηκε: “και τότε δέν ξέρω τί θά πάθαινε τό κεφάλι του! Φοβάμαι πώς θά κοβότανε!”

“Λουπόν, όλα τ’ άλλογα, κάθε του άντρα,” συνέχισε ό Χάμπτυ Ντάμπτυ. “Θά μέ σήκωναν στό λεπτό, στό λεπτό! Όμως, αυτή ή συνομιλία προχωράει κάπως γρήγορα: άς ξαναγυρίσουμε στήν προτελευταία παρατήρηση σου.”

“Φοβάμαι πώς δέ μπορώ νά τή θυμηθώ,” έπτε ή ’Αλίκη πολύ εύγενικά.

“Τότε, ξεκινάμε πάλι απ’ τήν άρχή,” έπτε ό Χάμπτυ Ντάμπτυ, “κι είναι ή σειρά μου νά διαλέξω θέμα —” (“Μιλάει σά νά πρόκειται γιά κάποιο παιχνίδι!” σκέφτηκε ή ’Αλίκη.) “Νά, λουπόν, μιά έρώτηση γιά σένα. Πόσων χρονών έπτες πώς είσαι;”

Ἡ Ἀλίκη ἔκανε ἓνα μικρό ὑπολογισμό, καί εἶπε: “Ἐφτά χρονῶν κι ἔξι μηνῶν.” “Λάθος!” φώναξε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ θριαμβευτικά. “Δέν εἶπες ποτέ τίποτα τέτοιο!”

“Νόμισα πῶς ἔννοῦσες ‘Πόσων χρονῶν εἶσαι,’” ἐξήγησε ἡ Ἀλίκη.

“Ἄν ἔννοῦσα αὐτό, θά τό ‘χα πει,” εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ.

Ἡ Ἀλίκη δέν ἤθελε ν’ ἀρχίσει κι ἄλλη λογαμαχία, ἔτσι δέν εἶπε τίποτα.

“Ἐφτά χρονῶν κι ἔξι μηνῶν!” ξανά ‘πε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ συλλογισμένος.

“Ἐνα καθόλου ἄνετο εἶδος ἡλικίας. Ἄν εἶχες ζητήσει τή συμβουλή μου, θά σοῦ ‘χα πει *Παράτα τα στά ἔφτά* – ἄλλα τώρα εἶναι πολύ ἀργά.”

“Δέ ζητώ ποτέ συμβουλές γιά τά χρόνια μου,” εἶπε ἡ Ἀλίκη ἀγριεμένη.

“Εἶσαι πολύ ἀκατάδεκτη;” ρώτησε ὁ ἄλλος.

Ἡ Ἀλίκη συγχύστηκε ἀκόμα περισσότερο μ’ αὐτή τήν κουδέντα. “Ἐννοῶ,” εἶπε, “πῶς ἕνας δέ μπορεῖ νά ρυθμίσει τήν ἡλικία του.”

“Ἐνας δέ μπορεῖ ἴσως,” εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ. “ἀλλά δύο μποροῦν. Μέ τήν κατάλληλη δοῆθεια θά καταφέρνες γιά τά *παρατηρήσεις σιά ἔφτά*.”

“Τί ὄραια ζῶνη πού φορᾶς!” παρατήρησε ξαφνικά ἡ Ἀλίκη. (Εἶχανε ἀρκετά ἐξετάσει τό θέμα τῆς ἡλικίας, σκέφτηκε: κι, ἂν πραγματικά θά διαλέγανε μέ τή σειρά του ὁ καθένας θέματα, τώρα ἦτανε ἡ δική

της σειρά.) “Μάλλον,” διόρθωσε τόν ἑαυτοῦ της ἀφού τό ξανασκέφτηκε, “ὄραιο παπιγιόν, ἔπρεπε νά ‘χα πει – ὄχι, ζῶνη, ἔννοῦσα – μέ συγχωρεῖς!” συμπλήρωσε φροδιμένη, γιὰ τὸ Χάμπτυ Ντάμπτυ ἔμοιαζε τρομερά προσοδεδλημένος, κι εὐχότανε νά μὴν εἶχε διαλέξει ποτέ αὐτό τό θέμα. “Ἄχ, νά ‘ξερα,” σκεφτόταν, “ποιός εἶναι ὁ λαίμῳς καί ποιά ἡ μέση του.”

Ὅπωςδῆποτε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ πολὺ εἶχε θυμώσει, ἂν καί δέν εἶπε τίποτα γιά κἀνα-δύο λεπτά. “Ὅταν ξαναμίλησε, γρύλιζε.

“Εἶναι – φοδερά – ἐξοργιστικό,” εἶπε στό τέλος, “νά μή μπορεῖς νά ξεχωρίσεις ἓνα παπιγιόν ἀπό μιά ζῶνη!”

“Ἐἔρω πῶς δέν ἐπιτρέπεται τέτοια ἄγνοια,” εἶπε ἡ Ἀλίκη, μέ τόση μεταμέλεια πού ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ μαλάκωσε.

“Εἶναι παπιγιόν, παιδί μου, εἶναι ἓνα ὄραιοτα παπιγιόν, ὅπως εἶπες. Εἶναι δῶρο ἀπ’ τό Λευκό Βασιλιά καί τῆ Λευκή Βασίλισσα. Ὅριστε!”

“Ἀλήθεια;” εἶπε ἡ Ἀλίκη, πανευτυχῆς πού, τελικά, ἔβλεπε πῶς εἶχε διαλέξει μάλλον καλὸ θέμα.

“Μοῦ τό χάρισαν,” συνέχισε σκεπτικὸς ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ, καί σταύρωσε τά πόδια του χουφτώνοντας μέ τά χέρια τά γόνατα, “μοῦ τό χάρισαν σά δῶρο *ἀ-γεννεθλίων*.”

“Συγγνώμη;” εἶπε ἡ Ἀλίκη λίγο ἀμήχανη.

“Ἐντάξει, σέ συγχωρῶ,” εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ.

“Εννοῶ, τί πάει νά πεί δῶρο ἀ-γεννεθλίων;”

“Εἶναι τὸ δῶρο ποὺ παίρνεις ὅταν δέν εἶναι τὰ γεννεθλίᾶ σου, δέβαια.”

Ἡ Ἀλίκη τὸ σκέφτηκε λίγο. “Προτιμῶ τὰ δῶρα γεννεθλίων,” εἶπε τέλος.

“Δέν ξέρεις τί λές!” φώναξε ὁ Χάμπττ Ντάμπττ. “Πόσες μέρες ἔχει ὁ χρόνος;”

“Τρακόσες ἐξήντα πέντε,” εἶπε ἡ Ἀλίκη. “Καί πόσες φορές ἔχεις γεννεθλία;”

“Μία.”

“Κι ἂν ἀφαιρέσεις τὸ ἓνα ἀπ’ τὸ τρακόσα ἐξήντα πέντε, τί μένει;”

“Τριακόσα ἐξήντα τέσσερα, δέβαια.”

Ὁ Χάμπττ Ντάμπττ κοίταξε δύσπιστος. “Θά προτιμοῦσα νά τὸ δῶ σὺ χορτί,” εἶπε.

Ἡ Ἀλίκη δέ συγκράτησε ἓνα χαμόγελο καθώς ἐβγαίξε τὸ σημειωματάριό της γιὰ νά κάνει τὴν πρόξηση ποὺ τῆς ζήτησε:

365

— 1

364

Ὁ Χάμπττ Ντάμπττ πήρε τὸ χαρτί, καί τὸ κοίταξε προσεκτικά. “Σωστή φαίνεται— ἀρχισε.”

“Τὸ κρατᾶς ἀνάποδα!” εἶπε ἡ Ἀλίκη.

“Σά νά χεῖς δίκιο!” εἶπε εὐθυμα ὁ Χάμπττ Ντάμπττ, καθώς ἡ Ἀλίκη τοῦ γύριζε τὸ χαρτί κανονικά. “Κατάλαβα πὼς καὶ δέν πήγαινε καλά. Ὅπως ἔλεγα λοιπὸν, σωφτὴ φαίνεται — ἂν καὶ δέν ἔχω καιρὸ νά

τὴν κοιτάξω προσεκτικά τώρα — κι αὐτὸ πάει νά πεί, πὼς ὑπάρχουν τρακόσες ἐξήντα τέσσερες μέρες, καί μπορεῖς νά πάρεις τρακόσα ἐξήντα τέσσερα δῶρα ἀ-γεννεθλίων—”

“Χωρὶς ἀμφιβολία,” εἶπε ἡ Ἀλίκη.

“Κι ἀπ’ τὴν ἄλλη, μόνο μία μέρα ὑπάρχει γιὰ δῶρα γεννεθλίων. Ὅριστε δόξα γιὰ σένα!”

“Δέν ξέρω τί ἐννοεῖς λέγοντας ‘δόξα’,” εἶπε ἡ Ἀλίκη.

Ὁ Χάμπττ Ντάμπττ χαμογέλασε περιφρονητικά. “Καί δέβαια δέν ξέρεις — ὅσπου νά σοῦ πῶ. Ἐννοῦσα ‘Ὅριστε ἓνα ὥραϊο, ἀποστομωτικό ἐπιχείρημα γιὰ σένα!’”

“Ὅμως ‘δόξα’ δέ σημαίνει ‘ἓνα ὥραϊο, ἀποστομωτικό ἐπιχείρημα’,” διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἀλίκη.

“Ὅταν ἐγὼ χρησιμοποιῶ μὰ λέξη,” εἶπε ὁ Χάμπττ Ντάμπττ μ’ ἓνα ὑπεροπτικό τόνο, “σημαίνει ἀκριδῶς ὅ,τι διαλέγω νά σημαίνει — τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.”

“Τὸ ἐρώτημα εἶναι,” εἶπε ἡ Ἀλίκη, “ἂν μπορεῖς νά κάνεις τίς λέξεις νά σημαίνουν τόσα διαφορετικά πράγματα.”

“Τὸ ἐρώτημα εἶναι,” εἶπε ὁ Χάμπττ Ντάμπττ, “ποιός εἶναι ἱκανὸς νά τὸ κάνει— αὐτὸ εἶναι.”

Ἡ Ἀλίκη δεν εἶπε τίποτα, τόσο πολὺ μπεδέφτηκε. ἔτσι ὁ Χάμπττ Ντάμπττ ξανάρχισε: “Μερικὲς λέξεις ἔχουν χαρακτηρισά — ἰδιαίτερα τὰ ρήματα: τὰ ρήματα εἶναι οἱ

πιό περήφανες λέξεις — τὰ ἐπίθετα μποροῦς νά τὰ κάνεις ὅ,τι θέλεις, ἀντίθετα μέ τὰ ῥήματα — ὅμως, ἐγώ τὰ καταφέρνω μέ ὅλες τίς λέξεις, μέ ὅλες! Ἀδιαπεραστώνη! Νά τί λέω ἐγώ!

“Μπορεῖς, παρακαλῶ, νά μου ἐξηγήσεις,” εἶπε ἡ Ἀλίκη, “τί ἔννοεῖς;”^{ῥιωνά}
 “Τώρα μιλᾷς σά λόγικὸ παιδί,” εἶπε ὁ Χάμπυ Ντάμπυ, κι ἐμοιάζε πολὺ, πολὺ εὐχοριστιμένος. “Λέγοντας ἄδιαπεραστώνη ἔννοῦσα πὼς ἀρκετὰ ξετάσαμε αὐτὸ τὸ θέμα; καὶ καλὸ θά’τανε ἐπίσης ἂν ἔλεγες τί ἔννοεῖς νὰ κάνεις μετά, μιά καὶ ὑποθέτω πὼς δέν ἔννοεῖς νά μείνεις ἐδῶ γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή.”

“Πολλὰ πράγματα ἔδαλες αὐτῇ τῇ λέξει νά ἔννοεῖ,” εἶπε ἡ Ἀλίκη κάπως συλλογιμένα.

“Ὅταν δόξω μιά λέξη νά κάνει τόση δουλειά, ὅπως αὐτή,” εἶπε ὁ Χάμπυ Ντάμπυ, “τὴν πληρώνω πάντα πορφά-νω.”

“ὦ!” εἶπε ἡ Ἀλίκη. Φοβερά μπερδεμένη ἦταν, κι ἄλλο δέ μποροῦσε νά πει.

“Ἀχ, νά ἔλετες πὼς μαζεύονται γύρω μου κάθε Σαββατόβραδο,” συνέχισε ὁ Χάμπυ Ντάμπυ, καὶ πήγαινε πέρα-δῶθε τὸ κεφάλι του ὄνειροπόλα, “πὼς ἔρχονται καὶ περιμένουν νά πάρουν τοὺς μισθοὺς τους.”

(Ἡ Ἀλίκη δέν τόλμησε νά ρωτήσει μέ τί τίς πλήρωνε· κι ἔτσι δέ μπορῶ νά σᾶς πῶ κι ἐγώ.)

“Μοιάζετε πολὺ ἱκανὸς στίς ἐξηγήσεις

τῶν λέξεων, κύριε,” εἶπε ἡ Ἀλίκη. “Μήπως θά ἔχετε τὴν κολώσυνη νά μου ἐξηγήσετε ἓνα ποίημα πού λέγεται *Φλυαροσύνημα*;

“Νά τ’ ἀκούσουμε,” εἶπε ὁ Χάμπυ Ντάμπυ. “Μπορῶ νά ἐξηγήσω ὅλα τὰ ποιήματα πού ἔχουν γραφτεῖ ὡς σήμερα — καὶ πολλὰ ἀπ’ αὐτὰ πού δέν ἔχουν γραφτεῖ ἀκόμα.”

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χάμπυ Ντάμπυ γέμισαν ἐλπίδες τὴν Ἀλίκη, κι ἔτσι τοῦ ἀτάγγειλε τὴν πρώτη στροφή:

Σουρδεῖτνωνε, σουρδεῖτνωνε· τὰ μυξερὰ σασθάνια
 Γύρβυταν στ’ ἀποστάγορτα μέσα, κι ἀνοιχτρίζαν:
 Κι ἦταν λιγνάθλια πολὺ τὰ σφουγγερασχημάνια,
 Τ’ ἀπόλα γουρουνόπρσασα διπλά σφουροφτελίζαν.

“Ἀρκετὰ, ἀρκετὰ. Μποροῦμε ν’ ἀρχίσουμε,” τῇ σταμάτησε ὁ Χάμπυ Ντάμπυ: “ὑπάρχουν πολλές δύσκολες λέξεις, βλέπω. Σουρδεῖτνωνε πάει νά πει πὼς σουροῦπνε, καὶ πὼς στά σπῖτια ετοιμάζανε κιόλας τὸ δεῖτνο, τὸ βραδυνὸ φαγητὸ δηλαδὴ.”

“Ὁραῖα,” εἶπε ἡ Ἀλίκη: “καὶ μυξερὰ;”

“Λοιπὸν: μυξερὰ πάει νά πει *μυξώδη* καὶ *λιγερὰ* μαζί. Μυξώδη εἶναι τὸ ἴδιο μέ γλυώδη, λιγερὰ λέμε τὰ εὐκίνητα, νευρικά ζῶα. Ἀπ’ ὅτι βλέπετε εἶναι λέξεις μέ δύο ἔννοιες, τῇ μιᾷ μέσα στὴν ἄλλη.”

“Τώρα καταλαβαίνω,” εἶπε ἡ Ἀλίκη σκεφτικῇ: “τί εἶναι ὅμως τὰ σασθάνια;”

“Ἄ, σασθάνια εἶναι κάτι ζῶα σά σαῦρες — σάν ἀσσοὶ — μέ οὐρές καὶ μουσοῦδες σάν τρουπάνια.”

υπόθετο·” εἶπε ἡ Ἀλίκη, ξαφνιασμένη κι ἡ ἴδια μέ τὴν εὐστροφία της.

“Τό θρῆκες. Τά λένε ἀποστάχορτα γιατί φυτρώνουν σέ μεγάλη ἀπόσταση γύρω ἀπ’ τὸ ἥλιακό ρολόι, καί πρὸς σιὰ μπροστά του, καί πρὸς σιὰ πίσω του —”

“Καί πρὸς σιὰ πλάγιά του,” συμπλήρωσε ἡ Ἀλίκη.

“Ἀκριδῶς. Ὅποτερα, λιγνάθλια εἶναι λιγνά καί ἄθλια μαζί· νά, κι ἄλλη λέξη μέ τὴ μιά ἔγγοια μέσ στήν ἄλλη. Καί τὰ σφουγγα-ρασηγιάνια εἶναι κάτι ἀδύνατα, ἄσχημα πουλιά — σκεπασμένα μέ φτερά, καί πού-πουλα ἀκατάστατα — σά σφουγγάρια μοιά-ζουν.”

“Καί τ’ ἀπόλα γουρουνόπρασα;” εἶπε ἡ Ἀλίκη. “Φοβάμαι πὼς σὰς δάζω σέ μεγάλο κόπο.”

“Νά σοῦ πῶ: τὰ γουρουνόπρασα εἶναι κάτι πράσινα γουρούνια. Ἄλλά γιά τὸ ἀπόλα δέν εἶμαι δέβαιος. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι τὰ ἀπολωλότα, (ξέρεis, ἀπολωλὸς πρῶδατον, πού λέμε) κι ἀναφέρονται ἔτσι στὸ ποίημα γιά συντομία: φαίνεται πὼς τὰ καπημένα τὰ γουρουνόπρασα εἶχαν χαθεῖ καί δέν ξέρανε τὸ δρόμο νά γυρίσουν σιὰς φωλιές τους.”

“Καί τί πάει νά πεῖ σφουροφτελίζαν;”

“Χρὶ! Σφουροφτέλιμα εἶναι κάτι σά σφύ-ρωμα καί κάτι σά γρύλιμα, μέ ἓνα μικρὸ φτέρισμα στή μέση: Πάντως, θά τ’ ἀκού-σεις ἴσως — ἐκεῖ πέρα στὸ δάσος — κι, ἂμα τ’ ἀκούσεις μιὰ φορά, θά τὸ μάθεις, θά σ’ ἀρέσει. Ποιὸς ὅμως σοῦ ἀπάγγειλε ὄλα

“Πρέπει νά ἔχουν πολὺ παρᾶξενη ἐμφά-νιση αὐτὰ τὰ ζῶα.”

“Ἐχουν,” εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ: “καί κἀνουν τίς φωλιές τους κάτω ἀπὸ ἥλιακά ρολόγια — καί τρῶνε μόνο τυρί.”

“Καί τί πάει νά πεῖ γύρδυναν κι ἀνοι-χτήριζαν;”

“Γύρδυναν πάει νά πεῖ πὼς γύριζαν κι ἔσκυβαν. Ἀνοιχτήριζω πάει νά πεῖ πὼς χῶνω τὴ μουσοῦδα μου στὸ χῶμα σάν ἀνοιχτήρι, κι ἀνοίγω τρύπες.”

“Καί τ’ ἀποστάχορτα εἶναι τὰ χόρτα πού φυτρώνουν γύρω ἀπὸ τὸ ἥλιακό ρολόι,

αὐτὰ τὰ δύσκολα πράγματα·”

“Τὰ διδάσσα σ’ ἓνα διδλίο,” εἶπε ἡ Ἀλί-
κη. “Ὅμως μοῦ ἀπαγγέλιανε καί ποιήση
πολύ πιό εὐκολή, ὁ — Τουιντλντί ἦταν, νό-
μιζω.”

“Ποίηση!” εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ, καί
τέντωσε ἓνα ἄπ’ τὰ μεγαλα χέρια του.

“Ποίηση μπορῶ ν’ ἀπαγγέλω κι ἐγώ, ἀφ-
κετὰ καλά μάλιστα, μιά καί τό ’φερε ἡ συ-
ζήτηση —”

“Μπρά, δέ μοῦ φαίνεται πώς εἶναι ἀπα-
ραίτητο!” διάσπηκε νά πει ἡ Ἀλίκη, μέ τήν
ἐλπίδα πώς θά γλύτωνε τή νέα ἀπαγγελία.

“Τό ἀπόσπασμα πού θ’ ἀπαγγέλω,” συν-
έχισε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ χωρίς νά πάρει
καθόλου εἰδηση τὰ λόγια της, “γράφτηκε
μόνο καί μόνο γιά σένα, γιά νά διασκεδά-
σεις ἐσύ.”

Ἡ Ἀλίκη τότε ἔνοιωσε πώς ἦτανε πιά
ὑποχρέωσή της νά τ’ ἀκούσει· ἔτσι κάθησε
κάτω, καί εἶπε “Εὐχαριστῶ”, μᾶλλον λυπη-
μένα.

“Χειμῶνα καιρό, μέ τόν κάμπο λευκό
τραγοῦδι γιά χάρη σου ἐγώ τραγοῦδῶ —”

“—μόνο πού δέν τό τραγοῦδῶ,” συμπλή-
ρωσε, σά νά τῆς ἐξηγοῦσε.

“Τό διλέτω πώς δέν τό τραγοῦδάς,” εἶπε
ἡ Ἀλίκη.

“Ἄμα μπορεῖς νά διλέπεις ἄν τό τραγοῦ-
δάω ἡ ὄχι, ἔχεις τὰ πιό καλά μάτια τοῦ κό-
σμου,” παρατήρησε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ σο-
βαρά. Ἡ Ἀλίκη δέ μίλησε.

“Τήν ἀνοιξή πάλι, μέ κῆπο ἀνθιστό,
θά προσπαθήσω νά σοῦ πῶ τί ἐνωῶ·”

“Εὐχαριστῶ πολύ,” εἶπε ἡ Ἀλίκη.

“Τό καλοκαιράκι, σέ μέρα μεγάλη,
τό τραγοῦδι μου τοῦτο ἴσως νόημα δγάλει·

Φθινόπωρο τέλος, μέ κλαδάκια γυμνά,
πάρε πέννα, μελάνι, καί γράφτα ὅλα αὐτά.”

“Θά τό κάνω, ἄν θυμῶμαι ἀκόμα τό τρα-
γοῦδι: εἶναι μεγαλούτσικο,” εἶπε ἡ Ἀλίκη.

“Δέν εἶναι ἀπαραίτητες τέτοιους εἶδους
παρατηρήσεις,” εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ:
“εἶναι παρόλογες, καί μοῦ χαλάνε τόν εἰρ-
μό.”

“Ἔστειλα μήνυμα στό ψάρι
νά μοῦ κάνει μία χάρη.

Τά ψαράκια ἄπ’ τό νερό
μ’ ἀπαντήσαν στό λεπτό.

Τά ψαράκια εἶχαν πει:
‘Δέ μποροῦμε ἐμεῖς, γιατί—”

“Φοδᾶμαι πώς δέν πολυκαταλαβαίνω,”
εἶπε ἡ Ἀλίκη.

“Γίνεται πιό εὐκολο παρακάτω,” ἀπάν-
τησε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ.

“Ἔστειλα πάλι νά τούς πῶ
νά μ’ ὑπακούσουν γιά καλό.

Τά ψάρια μέ περιγελάνε:
 'Θύμωσες, φίλε;' μού πετάνε.
 Τούς τό 'πα μιά, τού τό 'πα δυό,
 μά δέ μ' ἀκούσαν. Νά κι ἐγώ:

'Ένα βαθύ πήρα καζάνι,
 πού στή δουλίτσα μου νά κάνε.

Μέ τήν καρδιά μου νά χτυπά,
 τό γέμισα καί ξεχειλά.

Τότε ἦρθε κάποιος νά μού πει:
 'Τά ψάρια ἔχουν κοιμηθεῖ.'

Μά ἐγώ τού λέω καθαρά:
 'Νά τά ξυπνήσετε ξανά!'

Μέ φωνή μεγάλη, σταθερή
 τού τά 'πα αὐτά μέσα στ' αὐτί."

Ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ ἔψωσε κι ἐκείνος τή
 φωνή του, καί σχεδόν στρίγγλιζε ἀπαγγέ-
 λοντας τήν τελευταία στροφή, κι ἡ Ἀλίκη
 σκέφτηκε ἀνατριχιάζοντας, "Δέ θά 'θελα
 νά 'μουνα οὔτε ψύλλος στόν κόρφο τοῦ ἀλ-
 λου!"

"Μά ἐκείνος περήφανα, σκληρά:
 'Γιατί φωνάζεις δυνατά;'

Κι ἐκείνος περήφανα, σκληρά:
 'Θά τά ξυπνοῦσα ἐγώ, ἀλλά —'

'Ανοιχτήρι ἄπ' τό ράφι πιάνω:
 Θά πάω ὁ ἴδιος, τί νά κάνω;

Βεῖσχω τό πέρασμα κλειστό,
 σπρώχνω, τραβῶ, κλωτσῶ, χτυπῶ.

Βεῖσχω θυρόφυλλα κλειστά,
 γυρνῶ τό πρόμοιο, ἀλλά —"

"Ἐγνε μιά μεγάλη σιωπή.

"Αὐτό εἶν' ὄλο;" ρώτησε διαστακτικά ἡ
 Ἀλίκη.

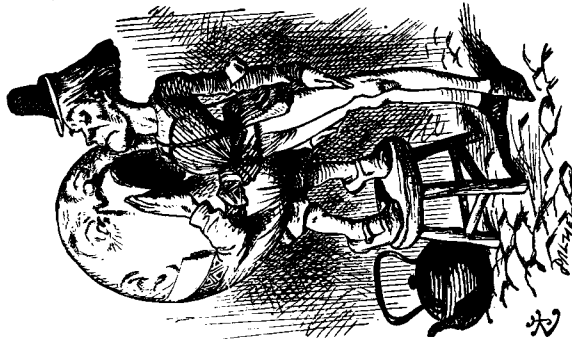
"Αὐτό εἶν' ὄλο," εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμ-
 πτυ. "Ἀντίο."

Μάλλον ξαφνικό ἦταν τό "ἀντίο" του,
 σκέφτηκε ἡ Ἀλίκη: "Ὅμως, ὕστερα ἀπό ἓνα
 τόσο φανερό ὑπαινιγμό πώς ἔπρεπε νά πη-
 γαίνει, κατάλαθε πώς δέ θά 'τανε ιδιαίτερα
 εὐγενικό νά μείνει. Γι' αὐτό σηκώθηκε, κι
 ἀπλώσε τό χέρι τῆς. "Ἀντίο, μέχρι νά ξα-
 νασταντηθοῦμε!" εἶπε ὄσο πιό χαρούμενα
 μποροῦσε.

"Δέ θά σέ γνώριζα ἄν ξανασυναντιόμα-
 στε," εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ μέ κάποια
 δυσφορέσκια, καί τῆς ἔδωσε ἓνα δάχτυλο
 μονάχα νά σφιξει: "Μοιάζεις πολύ μέ ἄλ-
 λους ἀνθρώπους."

"Συνήθως, θυμόμαστε τό πρόσωπο κά-
 ποιου," παρατήρησε ἡ Ἀλίκη συλλογισμέ-
 να.

"Μά γι' αὐτό ἀκριδῶς παραπονιέμαι,"
 εἶπε ὁ Χάμπτυ Ντάμπτυ. "Τό πρόσωπο σου
 δέ διαφέρει ἀπό τ' ἄλλα — ἔχεις δυό μάτια,
 ἕκεί —" (καί μέ τό δάχτυλο σημάδευε τῆς
 θέσεις στόν ἄερα) "μῦτη στή μέση, στόμα
 ἀπό κάτω. Πάντα τά ἴδια. Ἄν, ὅμως, εἶχες
 καί τά δυό μάτια ἄπ' τήν ἴδια πλευρά τῆς

μύτης, γιά παράδειγμα — ή τό στόμα από πάνω — θά μέ δοηθοῦσε κάπως.”

“Δέ θά ’τανε καί πολύ ὁμορφο τό πρόσωπό μου ἔτσι,” ἀντιμίλησε ή Ἀλίκη. “Ὅμως ὁ Χάιπτι Ντάιπτι ἔκλεισε μόνο τά μάτια, κι εἶπε: “Πρέπει νά τό δοκιμάσεις πρῶτα γιά νά πείς.”

Ἡ Ἀλίκη περίμενε κάνα λεπτό νά δει ἄν θά ξαναμιλοῦσε, ἀλλά, μιά καί δέν ξανάνοιξε τά μάτια του, μιά καί τήν ἀγνοοῦσε τελείως, τοῦ εἶπε ἀντίο! πάλι, καί, χωρῆς νά πάθει ἀπάντηση οὔτε ῥῶρα, ἔφυγε ἀλαφοπατώντας: Δέ μπόρεσε ὅμως νά συγχαρηθεῖ, καί φεύγοντας μονολογοῦσε, “Ὁ πιό ἀσυμπάθητος” (τό ξανά ’πε δυνατά, γιάτι χάρηκε πού ὄρῆκε μιά μεγάλη λέξη νά γεμίσει τό στόμα τῆς) “ὁ πιό ἀσυμπάθητος ἄνθρωπος πού γνώρισα ποτέ —” Ποτέ ὅμως δέν τέλειωσε τή φράση τῆς, γιάτι ἐκεῖνη τή στιγμή ἔνα δυνατό τράνταγμα ταρακούνησε τό δάσος ἀπ’ ἄκρη σ’ ἄκρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ὁ Λέων κι Ὁ Μονόκερως

ΤΗΝ ἄλλη στιγμή στρατιῶτες ἤρθαν τρέχοντας μέσ στό δάσος, πρῶτα δύο-δύο καί τρεῖς-τρεῖς, μετὰ δέκα-δέκα καί εἰκοσιεἴκοσι μαζί, καί τέλος τόσο πολλοί μαζί πού μοιάζανε νά ’χουν γεμίσει ὁλόκληρο τό δάσος. Ἡ Ἀλίκη στάθηκε πίσω ἀπό ἕνα δέντρο, γιάτι φοβήθηκε ὅτι θά τήν τσαλαπατήσουνε, καί τούς παρακολουθοῦσε πού περνοῦσαν.

Σκέφτηκε ὅτι ποτέ στή ζωή τῆς δέν εἶχε ξαναδεῖ στρατιῶτες νά τρικλίζουνε τόσο: τά πόδια τους μπερδευόντουσαν συνέχεια καί σκοινάφτανε ἕνας πάνω στόν ἄλλο, κι ὅταν ἕνας τους ἔπεφτε κάτω, ἄρκετοῖ ἄλλοι πέφτανε συνήθως πάνω του, ὥσπου σέ λίγο τό ἔδαφος εἶχε σκεπαστεῖ ἀπό μικρούς ἀνθρώπινους σωρούς.

“Υστερα ἤρθαν τά ἔλογα. Αὐτά τά καταφέρανε καλύτερα ἀπ’ τοῦς πεζοῦς στρα-